

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: A. S.

Tuženik: Republika Slovenija

Izreka

1. Članak 27. stavak 1. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva, s obzirom na uvodnu izjavu 19. te uredbe, treba tumačiti na način da se tražitelj međunarodne zaštite u okviru pravnog lijeka podnesenog protiv odluke o transferu koja se odnosi na njega može pozvati na pogrešnu primjenu kriterija odgovornosti koji se odnosi na nezakoniti prijelaz granice države članice, naveden u članku 13. stavku 1. navedene uredbe.
2. Članak 13. stavak 1. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da za državljanina treće zemlje – čiji su ulazak tolerirala tijela prve države članice suočena s dolaskom iznimno velikog broja državljanina trećih zemalja koji su željeli prijeći preko državnog područja te države kako bi podnijeli zahtjev za međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici, bez ispunjavanja pretpostavki ulaska koje se u načelu zahtijevaju u toj prvoj državi članici – treba smatrati da je „nezakonito prešao” granicu navedene prve države članice u smislu te odredbe.
3. Članak 13. stavak 1. drugu rečenicu Uredbe br. 604/2013, u vezi s njezinim člankom 7. stavkom 2., treba tumačiti na način da podnošenje pravnog lijeka protiv odluke o transferu ne utječe na računanje roka predviđenog u navedenom članku 13. stavku 1.

Članak 29. stavke 1. i 2. navedene uredbe treba tumačiti na način da podnošenje takvog pravnog lijeka podrazumijeva da rok propisan tim odredbama počinje teći tek od donošenja konačne odluke o tom pravnom lijeku, pa i kada je sud pred kojim se vodi postupak odlučio uputiti Sudu zahtjev za prethodnu odluku, pod uvjetom da taj pravni lijek ima suspenzivni učinak u skladu s člankom 27. stavkom 3. iste uredbe.

⁽¹⁾ SL C 419, 14. 11. 2016.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 26. srpnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra – Portugal) – Superfoz – Supermercados Lda protiv Fazenda Pública

(Predmet C-519/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Usklađivanje zakonodavstava — Uredba (EZ) br. 882/2004 — Službene kontrole hrane i hrane za životinje — Financiranje službenih kontrola — Članci 26. i 27. — Opće oporezivanje — Pristojbe ili naknade — Naknada na teret trgovina hranom)

(2017/C 309/20)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Superfoz – Supermercados Lda

Tuženik: Fazenda Pública

Izreka

Članke 26. i 27. Uredbe (EZ) br. 882/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o službenim kontrolama koje se provode radi provjeravanja poštivanja propisa o hrani i hrani za životinje te propisa o zdravlju i dobrobiti životinja, kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 652/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. treba tumačiti na način da se ne protive nalaganju naknade poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku samo maloprodajnim trgovinama hrane a da prihod od te naknade ne služi posebnom financiranju službenih kontrola koje se provode zbog tih obveznika ili u njihovu korist.

⁽¹⁾ SL C 6, 9. 1. 2017.

**Presuda Suda (veliko vijeće) od 26. srpnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Verwaltungsgerichtshof – Austrija) – postupak koji su pokrenule Khadija Jafari, Zainab Jafari**

(Predmet C-646/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Uredba (EU) br. 604/2013 — Određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje — Dolazak iznimno velikog broja državljana trećih zemalja koji žele dobiti međunarodnu zaštitu — Organizacija prelaska granice koju provode tijela jedne države članice radi tranzita prema drugoj državi članici — Ulazak dopušten odstupanjem iz humanitarnih razloga — Članak 2. točka (m) — Pojam „viza” — Članak 12. — Izdavanje vize — Članak 13. — Nezakoniti prelazak vanjske granice)

(2017/C 309/21)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgerichtshof

Stranke glavnog postupka

Khadija Jafari, Zainab Jafari

Izreka

1. Članak 12. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva, u vezi s člankom 2. točkom (m) te uredbe treba tumačiti na način da se činjenica da su nacionalna tijela prve države članice – suočena s dolaskom iznimno velikog broja državljana trećih zemalja koji su željeli prijeći preko područja te države kako bi podnijeli zahtjev za međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici – tolerirala ulazak tih državljana na svoje državno područje, koji nisu ispunjavali pretpostavke koje se u načelu zahtijevaju u toj prvoj državi članici, ne može smatrati „vizom”, u smislu tog članka 12.
2. Članak 13. stavak 1. Uredbe br. 604/2013 treba tumačiti na način da za državljanina treće zemlje – čiji su ulazak tolerirala tijela prve države članice suočena s dolaskom iznimno velikog broja državljana trećih zemalja koji su željeli prijeći preko područja te države kako bi podnijeli zahtjev za međunarodnu zaštitu u drugoj državi članici, bez ispunjavanja pretpostavki ulaska koje se u načelu zahtijevaju u toj prvoj državi članici – treba smatrati da je „nezakonito prešao” granicu navedene prve države članice u smislu te odredbe.

⁽¹⁾ SL C 53, 20. 2. 2017.